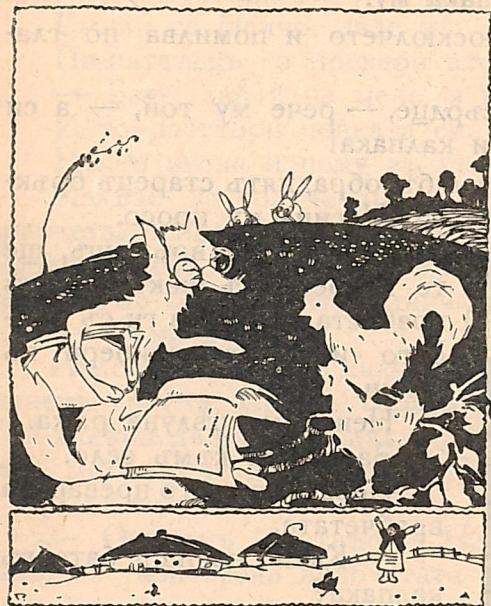

ПЪТЛЕТО И ЯРЧЕТО ЗА ЛЕШНИЦИ

Червеното пътле и желтото ярче бъха братче и сестриче. Веднъжъ пътлето рече на ярчето:

— Хайде, сестро, да идемъ въ гората за лешници.

— Бива, бате, — отвърна ярчето.

Тръгнаха, отидоха. Подхвъръкна пътлето, качи се на една леска. Бере и яде лешници, бере и яде, а пъкъ на ярчето нищо не пуша.

— Дай, бате, и на мене! — моли му се отдолу ярчето, а пъкъ пътлето мълчи, бере и яде.

— Дай, бате, и на мене! — вика ярчето. — Пусни ми лешниче, или ще се оплача на баба.

— Нà! — отвърна сърдито пътлето — нà, дръжъ! — и запрати едно лешниче долу.

Не щешъ ли, лешничето — тракъ! — право ярчето въ окото — изби го.

Викна ярчето, заплака:

— Олеле, мале, извади ми батко окото!

— Кой ти е кривъ! — отвръща му пътлето. — Нали искаше лешниче.

— Ти си кривъ! Ти нарочно ме удари въ окото!

Тозъ така, онзи така — скараха се. Дойде до сждъ работата. Тръгнаха изъ гората да търсятъ сждия. Ето ти го и сждията — кума лиса. Седнала на единъ пънъ, гледа ги и питала:

— Какво търсите?

— Сждия, кума лисо.

— Азъ съмъ сждия. Какво има?

Тури Лиса очила, разтвори на колъне тежка книга и се приготви да слуша. Първо ярчето разказа, какъ е била работата.